

והנה איתא בשמות רבא (פ"א, כא) ד"פיון שהשליף משה למים אמר כבר משלף מושיען במים, מיד בטלו הגזרה. דמעשה זה גרם לבטול הגזרה ד"כל הבן הילוד הנאורה תשליכוהו" (פרשתנו א, כב).
ויש לבאר דשני מארעות אלו קשורים הם:

דהנה תקנה הפנימי של גזרת "כל הבן הילוד גו" הוא שפרעה רצה לשעבד לא רק את גופם של בני ישראל, כי אם גם את נשמותיהם. רצונו היה להשליף ולהטביע אותם ב"יאור", שיעבדו את העבודה-זרה שלו, רחמנא ליצילן.
אף כשנולד מושיען של ישראל, הנקרא "רעיא מהימנא", דהפריש הפנימי בזה הוא שרועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה ומחזק את אמונתם בהקב"ה, הנה על ידי זה בטלה גזרה זו, וכבר אי אפשר לו לפרעה להטביע את ישראל חס-ושלום בעבודה-זרה, כי משה רבנו יחזק את האמונה בהקב"ה, עד שאי אפשר כלל להאמין בעבודה זרה.
ונמצא שבטול העבודה-זרה של מצרים, ובטול גזרת "כל הבן הילוד", הם במהותם פעלה אחת. **אבן עזרא**

(א) ותפתח ותראהו את-הילד והנה-נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה:
וּפְתַחְתָּ וַתִּרְאֶהוּ יְתָ רַבֵּי אֱלֹהִים עֹלִימָא כְּכִי וְחִסַּת עֲלוּהִי וְאַמְרַת מְכַנֵּי יְהוּדָאֵי הוּא דִּין :

כ"ט"◀ ותפתח ותראהו • את מי ראתה? – הילד, זהו פשוטו. ומדרשו: שראתה עמו שכנינה (שמות רבה. סוטה שם). ◀ והנה נער בוכה • קולו כנער. **אבן עזרא**

(י) ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך את-הילד:
וְאַמְרַת אַחַתָּה לְבַת פְּרַעֲהַ הַאֵייל וְאַקְרִי לִיף אַתְמָא מִיְנִקְתָּא מִן יְהוּדִיָּתָא וְתוֹנִיק לִיף יְת רַבֵּי אֱלֹהִים :

כ"ט"◀ מן העבריות • מלמד שהחזירנו על מצריות הרבה לינק, ולא ינק, לפי שהיה עתיד לרבר עם השכנינה (שמות רבה. סוטה שם). ◀ **אבן עזרא**

(ח) ותאמר לה בת-פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את-אם הילד:
ח וְאַמְרַת לָהּ בַּת פְּרַעֲהַ אֵיילִי וְאַזְלַת עֹלְמָתָא וְקִרַת יְת אִמָּה דְרַבֵּי אֱלֹהִים :

כ"ט"◀ ותלך העלמה • הלכה בזריות ועלמות, כעלם. **אבן עזרא**

(ט) ותאמר לה בת-פרעה היליכי את-הילד הזה והינקוהו לי ואני אתן את-שכרך ותקח האשה הילד והינקוהו:
ט וְאַמְרַת לָהּ בַּת פְּרַעֲהַ אוֹבִילִי יְת רַבֵּי אֱלֹהִים וְאוֹנְקִיָּהִי לִי וְאַנָּא אַתָּן יְת אַגְרָךְ וְנִסִּיבַת אַתְמָא יְת רַבֵּי אֱלֹהִים וְאוֹנְקִיָּהִי :

כ"ט"◀ היליכי • נתנבאה ולא ידעה מה נתנבאה: הי שליכי (שמות רבה. סוטה שם). ◀ **אבן עזרא**

אבן עזרא על התורה

ועוד פי האלף גם היי"ד והי"ו ומצאו בתוך המלה, פעם נכתבים ופעם נחים נמצאים במבטא לא במקביל, ופעם נעדרים. והה"א לעולם באמצע היא נראית. ומלת בלטיהם, אינה כמו בלטיהם, באשר אפשר: ותאמר. אמר הגאון כי היליכי הם שתי מלות. ולא דבר נכונה. רק היא מלה אחת על משקל והינקוהו לי כמו שאמרת. והוא מהבנין הפבד הנוסף. גם אמר שהוא כמו הא לך. והנה הא, כמו וגם אני הא. ואנחנו לא מצאנו בכל המקרא לנקבה ליכי, כ"א לך רק היא מלה אחת. ותניקוהו. מצלומי העי"ן מן הפעלים השניים

והנה נער בוכה. היו איבריו גדולים כאלו הוא נער. וראתהו מהול. ובעבור כפיו חמלה עליו. וזה טעם כי טוב הוא:
ז ותאמר וגו' ותינק. בעלי היי"ד בראשונה יש מתחלה היי"ד. כמו מן ידע בני"ו תודיע. ויש שיישם נח נעלם בין האות המשרת והעי"ן פחת יו"ד, ופעם נכתב ופעם לא נכתב. ונקבה ותינק לך את הילד:
ח ותאמר לכי. כמו שבי, וילך וישב:
ט היליכי. כמו היניקי, כי שנים שרשים הם. לך גם הלך והטעם אחד. כי אין הה"א מאותיות המשך, על בן ה"א אחרת כמוה.

ה ותרד. מארמונה: לרחץ. מנהג המצריות הנה. והזכיר דבר נערוותיה שהולכות על מקום האור. כמו ויד תקנה לך. בעבור ששלחה אמתה והיא אחת מהנערות לקחת התבה. כי בת המלך לא תכנס אל מקום הסוף. כי במקום רחוק מן הכפשה הושמה התבה שלא יגיע אליה כל עובר. ועוד כי אין מדרך גיעה ליהודים ורועה כי המ"ם רפה, ומ"ם אמה ארכו דגוש. ועוד כי אמה ארכו מדה, לא זרוע:
ו ותפתח ותראהו. אחר שאמר ותראהו הוסיף לבאר. כמו ובית דוד כאלהים. כמלאך ה: